

А кравата помириса тамъ, гдето показва Герчо, погледна го и се наведе — хрупъ-хрупъ.

Намъри Герчо тревица на полянката между две изкласили ниви и спрѣ:

— Хайде, кравичко, ела сега и хрупай, пъкъ азъ ще чета.

Така си пасѣше Герчо кравата, а наоколо се ширило едно лѣто, грѣйнало едно слънце и забрѣмкали едни мухи на рояци на рояци.

Зачете Герчо една страшна история. Разказваше се

въ нея, какъ великиятъ ловецъ Богданъ Вѣрномѣрни отишълъ на едно кладенче вода да пие. Страшна мечка стрѣвница му намѣрила следитѣ, тръгнала по тѣхъ и — хопъ, — стигнала при него.

Но докато той четеше страшната история, мухитѣ не преставаха да дразнятъ кравата. Тя се въртѣше, махаше съ опашката си, клатѣше глава и мушкаше насамъ-нататѣкъ. Тѣкмо той стигне на нѣкое хубаво мѣсто — тя подръпне юлара, ржката му шавне, вестникътъ се размърда, и нашъ Герчо загуби мѣстото, додето е прочелъ.

— Чакай ти! — разсърди се Герчо. — Ти много мърдаш и все за ржката ме дърпашъ, ама азъ ще те вържа тебе за дѣсния си кракъ, пъкъ мърдай тогава колкото щѣшъ!

И той остави вестника въ трева-
та, наведе се и върза здраво юлара за
крака си. Взе вестника и пакъ зачете.

Четѣше Герчо вестника, прочитѣ му ококорени, езикътъ му изплѣзенъ, и нито вижда, нито чува, какъ около него се навърта голѣмъ черенъ стършелъ. Ту вестника обиколи, ту на ухото му бръмне, презъ краката му се мушне, къмъ юлара погледне. Бррр-бррр-бррр-бръмчи стършелътъ, и Герчо все още не го чува, а тъкмо се е зачелъ, какъ ловецътъ видѣлъ мечката. По едно време стършелътъ забръмка нѣщо на по-тънъкъ гласъ. Позавъртя се около кравата и стихна.

— Муууу! — писна кравата и скочи настръхнала.

Преди нашъ Герчо да се опомни, оживената крава хукна като луда и тъй го дръпна съ юлара за крака, че той се лупна на земята право върху своя вестникъ.

А кравичката му препускаше презъ чуждитѣ узрѣли ниви, и задъ нея се мѣташе дългиятъ юларъ съ навоя и дѣсния Герчовъ цървулъ.

